

PŘÍBĚHY
KAŽDODENNÍ
MAGIE
NOVELA

MALOVÁNÍ BUDOUCNOSTI

LOUISE L. HAY

LYNN LAUBER

PŘÍBĚHY
KAŽDODENNÍ
MAGIE

MALOVÁNÍ BUDOUCNOSTI

Louise Hay & Lynn Lauber
MALOVÁNÍ BUDOUCNOSTI
Příběhy každodenní magie

Z anglického originálu *Painting the Future*
přeložila Eliška Gottfriedová
PRAGMA, V Hodkovičkách 2/20, 147 00 Praha 4

© 2012 by Louise L. Hay
© PRAGMA, 2012

ISBN 978-80-7349-515-2

MALOVÁNÍ BUDOUCNOSTI

LOUISE L. HAY A LYNN LAUBER

PRAGMA
HODKOVIČKY

Toto je příběh lásky a naděje – a toho, jak se dva cizinci zachránili navzájem v poslední možné chvíli.

*

Bylo to další vyprahlé červencové ráno v sanfranciské čtvrti Mission District, oblasti, kde jako by se vše zelené a krásné ztratilo. Líbezný kaštan a mátově zelené vrby z dávných časů zmizely a trávníky byly překryty asfaltem černým jako lékořice.

Lupe, která jezdila na kolečkových bruslích po dlážděném dvorku, však působila jinak. Bylo na ní něco svěžího a nového. Ve svých jedenácti letech byla uvolněná, s dlouhými tmavými vlasy staženými do culíku. V určitém světle měla jakousi nadčaso-

vou krásu přesahující její skutečný věk – vzhled svě-
tice z italské fresky. Ale když se usmála, na tváři se jí
objevily rozpustilé dolíčky a byla opět holčičkou.

Jezdila dokola na kruhovém vjezdu a tiše si zpí-
vala písničku. „*Když prožívám lásku, cítím se dobře.
Je to vyjádření mé vnitřní radosti.*“

Zastavila se a obdivovala starou růži, která pro-
růstala drátěným plotem a oplývala meruňkově
zbarvenými květy.

Vzhlédla k oknu ve druhém patře, kde se jakoby
kouzlem objevila tvář starší ženy, oříškově hnědá
a hluboce zvráskněná.

„Babi, podívej!“

„*Sí, sí. Muy Bonita!* Dávej si pozor na trny,“ za-
volala stará žena, ale její slova se ztratila ve vlnách
salsy, která zaznívala zevnitř.

Lupe by tomu stejně nevěnovala pozornost; sou-
středila se pouze na krásu.

Juaně Saldanové to nijak nevadilo – přesně to
svou vnučku učila. Byl to způsob, jak všichni pře-
žívali.

Babička se obrátila zpět do bytu ve druhém pa-
tře, plného krabic od stěhování a vytrvalého ryt-
mického bušení. Byt byl ošumělý, se starým zaříze-
ním a ošlapanými koberci. Postarší muž neslyšně
vstoupil s velkou rostlinou v květináči, postavil ji
do obýváku a znovu zmizel.

K bubnování se brzy přidal další zvuk, zvonění
ve vedlejším bytě 206.

Nevrlý mužský hlas křičel přes všechn ten hluk: „Slyším vás, slyším vás!“ a stiskl domácí telefon.

Dveře se rozletěly a odhalily protáhlý, rozběsněný obličej vysokého padesátníka – Jonathana Langleyho. S vlnitými prošedivělými vlasy působil vznešeně i zhýrale současně, princ, kterého potkaly těžké časy. Jeho tvář byla protáhlá, s vystouplými lícními kostmi a výraznými rty. Měl na sobě drahou lněnou košili potřísněnou kečupem a tmavé brýle s kovovými obroučkami. V pravé ruce svíral hrst dolarů.

Vyhlédl z okna na dvorek. „Už jste uvnitř?“ zavolal. Zvonek stále vyzváněl.

„Už jsem vás pustil dovnitř, proboha!“

Vrhl se zpět k domácímu telefonu a znovu jej stiskl.

„Hej! Mám tady zásilku pro...“

Jonathan jej přerušil; byl nepochopitelně rozčilený. Zdálo se, že jej v těchto dnech rozzuří cokoliv. Jen v tomto týdnu vybuchl na chlapíka, který kontroloval hodiny, poslíčka s čínským jídlem a muže, který mu jednou měsíčně stříhá vlasy. Proč? Protože nenáviděl to, že trčí v tomto mizerném bytě, odkázaný na ostatní.

„Hej, vy tam. Pouštím vás ještě jednou. Až to uslyšíte, otevřete dveře. To je ta velká kovová věc přímo před vaším obličejem.“

Zaklel, když znovu stiskl domácí telefon. Doručovatel konečně otevřel dveře a vstoupil.

Lupe přestala bruslit, stála na dvorku a fascinovaně sledovala, jak se Jonathanova hlava objevuje v okně a zase mizí.

Dunění vycházející z vedlejšího bytu ještě zesílilo.

„Přestanete už konečně s tím randálem?“ křikl Jonathan a část peněz se mu rozsypala po podlaze. „K čertu!“ Klekl si a začal osahávat podlahu kolem sebe.

Doručovatel dorazil nahoru na podestu a našel Langleyho, jak prohledává podlahu.

„Mám tady balíček pro pana Langleyho.“

„Vím, jak se jmenuju, děkuji mnohokrát,“ řekl Langley, stále tápající po podlaze, dokud nenašel poslední dolar. S obtížemi se zvedl a podal peníze doručovateli. „Tady – je to přesně.“

Pod nimi se ozýval zvuk bruslí. Lupe, která přijela do chodby, teď stála u paty schodiště a dívala se nahoru.

„A v tomto domě se nebruslí!“ zavolal Langley dolů. „Jdi bruslit na ulici, co by ne? Je to nebezpečnější.“

Když si doručovatel vzal peníze a následoval je do bytu, konečně uviděl Langleyho tvář. „Hej, zatraceně, člověče, neuvědomil jsem si to. Jste slepý.“

Jonathan se zachmuřil a odvrátil se. „Dejte ten balík na stůl a vezměte si ten druhý. Je připravený k odeslání. A dejte pozor.“

„Hej. Znáám svou práci.“

„Hej není slovo,“ řekl Langley upjatě a odešel.

Doručovatel se otočil k odchodu a zamumlal: „Hm, ale *čurák* je.“

Doručovatel naštvaně seběhl ze schodů a na odchodu narazil na Lupe. Obdařil ji pohoršeným pohledem a rádoby kamarádsky pronesl: „Ten člověk je monstrum.“

„Je jenom zmatený.“

„Ty ho znáš?“

„Ne,“ řekla a zaváhala. „Zatím ne.“

*

Lupe žila se svými prarodiči, ale často myslela na své rodiče, kteří se odstěhovali zpět do Mexika. Vloni oba přišli o práci ve Státech: její otec na stavbách, její matka jako hospodyně v pečovatelském domě. Protože neměli potřebné doklady, nemohli dostat podporu v nezaměstnanosti a ať se snažili sebevíc, nepodařilo se jim najít novou práci.

Lupe je sledovala, když se každý večer vraceli domů, vyhýbali se jejímu pohledu a mluvili tlumeným hlasem plným obav. Všimla si, jak počítají ubývající dolary, které ukrývali na dně matčiny zásuvky. Viděla, jak se obvykle veselá tvář jejího otce zachmuřuje a zvrásňuje. Všimla si, jak její matka každý večer hledá stále nové způsoby, jak připravit rýži a fazole.

V těchto měsících, kdy jejich životy klesaly ke dnu, musela rodina učinit těžké rozhodnutí, kdo odjede a kdo zůstane v Americe. Nakonec se rozhodli, že Lupe zůstane se svými prarodiči a její rodiče se vrátí. Lupe vzpomínala – s nepříjemným bodnutím u srdce – na ten nepříjemný rozhovor, kdy ji její matka zavolala do obýváku svým zvláštním formálním hlasem.

„Tatínek a já se vracíme zpět. Tak to teď musí být.“

Když Lupe začala plakat, vzala ji matka do náručí. „Nebude to navždy, *mi amor*,“ řekla jí a přemáhala vlastní slzy. „Je to tak nejlepší, to snad chápeš.“

Fakt, že stěhování bylo finančně nevyhnutelné, to nijak neusnadnil.

Lupe chybělo, jak s ní otec sedával, když se učila dějepis, a jak jí pomáhal s matematikou. Stýskalo se jí po matčině smíchu po ránu a po tom, jak její úsměv rozzářil celý den.

Dokonce se jí stýskalo po Axochiapanu, mexické vesnici, odkud pocházela. Vesnice byla svěží, krásná, a neobyčejně chudá. Když s ní rodiče žili, málokdy na jejich vesnici myslela. Ale teď, když byli tak daleko, snila o buganvíliích, blízké laguně a o hřejivém pocitu, který se v ní rozléval vždy, když se sousedé po večeri sešli na dvorcích za domy, aby se po horkém dni zchladili. Vzpomínala na to, jak za ní její nejlepší kamarádka Maria chodila na návštěvy a jak si hrály na prašném dvoře.

Lupe byla vždy učitelka nebo zdravotní sestra, Maria zase studentka nebo pacientka. Obě si plánovaly kariéru až vyrostou, ne jako jejich matky. Snily o tom, že půjdou na vysokou školu, budou mít vlastní kola a v obchodě si budou moct samy koupit cokoliv, co budou chtít.

Lupe toužila po tom, aby mohla své rodiče a kamarády alespoň navštívit, ale babička jí řekla, že to není možné. Na takovou marnotratnost nebyly peníze. Navíc, co kdyby Lupe nepustili zpět do země?

Babička jí připomínala, že dědovo srdce už nevydrží moc dalších zvrátů a trápení. Ale to Lupe připomínat nepotřebovala.

Milovala svého dědečka, jeho ošumělou tvář, zakalené oči a šnečí chůzi. Raul Saldana býval vitální a silný. Muž, který stavěl domy a kácel stromy. Lupe se na tyto časy nepamatovala – před tím, než mu rozedma plic a nemoc srdce vzaly sílu – ale po bytě byly roztroušené fotografie, které to dokazovaly. Zobrazovaly také její babičku v jiné inkarnaci, když byla kráska s tmavýma očima, která ve vlasech nosila kamélie. Pózovali spolu v krásných šatech – její dědeček v klobouku se širokým okrajem a vyšívané košili, její babička v šatech se širokou sukní s volány a kanýrky. Vypadali jako nejvitálnější lidé na světě, jako by měli být mladí navždy. Pro Lupe žili tito lidé po boku staříckých lidí, kteří se z jejích prarodičů stali.

Když Jonathan ucítil zavanutí ze schodiště, uvědomil si, že doručovatel nezavřel dveře. Vrhł se k nim, aby je zabouchł. Cestou vběhl do pronikavé vůně citronové kolínské, která ohlašovala přítomnost domácího, pana Antunucciho. Když Jonathan oslepl, uvědomil si, že každý člověk má vlastní jedinečnou vůni, která jej předchází a obklopuje jako aura; někdy se v jeho mysli také objevily jemné barvy. Nikomu to nikdy neřekl. Pan Antunucci měl nejen citrusovou vůni, ale také narůžovělý oblak.

„Co znamená všechen ten randál vedle?“

„Zdravím vás, pane Langley,“ pronesl pan Antunucci hlasem, který naznačoval, že je už dlouho adresátem Langleyho stížností. „Dávám tam držadlo do vany.“

„K čemu Leesovi potřebují držadlo?“

„Leesovi se odstěhovali minulý měsíc; teď si to pronajímá starší pár. Saldanovi.“

„Ti musí být pěkně staří, když potřebují držadlo.“

„Jednou budete také starý.“

Jonathan zamručel: „O tom pochybuju.“

„Pronajímají si to tady jen na pár měsíců. Jeden z nich jezdí na ošetření do nemocnice naproti přes ulici.“

„Do té díry? Řekněte jim, že tam akorát tak chytí streptokoka.“

„Pokuste se být přátelský.“

Z ložnice vyšel starý muž, který pomalu táhl vozík s kyslíkem a pokračoval dále do chodby.

„Dobré ráno, pane Saldano,“ řekl pan Antunucci.

„Dobré,“ stačil říct starý muž a potom dostal záchvat dlouhého, hlenovitého kašle. Za jeho zády pustil někdo v bytě salsu.

Jonathan vrtěl hlavou, když se vracel do svého bytu. „Bůh mi pomáhej.“

Antunucci zamumlal: „Potřebujete to.“

Lupe, která se skrývala v bytě u Saldanů, vybruslila ven a snažila se zahlédnout jmenovku na Jonathanových dveřích.

„To je Jonathan Langlej, nejnešťastnější muž na světě,“ řekl pan Antunucci.

*

Jonathan nebyl vždy ten popudlivý slepý muž, který nadává na sousedy a poslíčky. Bývaly časy, kdy stál v centru zájmu ve městě. Úspěšný umělec, součást kotérie atraktivních, elegantních mladých mužů. Vystavoval v New Yorku, v Los Angeles a v hlavních městech Evropy. Zdálo se, že jeho fotografie se vždy objevuje v rubrice Styl v *New York Times* – usměvavý na tomto večírku nebo na tamté premiéře, vždy upravený a hezký, vždy v první řadě. Jeho medailónek se objevil v *LA Times* a v *Chicago Tribune*, na rozhovory v televizi byl tak zvyklý, že už z nich ani nebyl nervózní.

Díky tiskům a reprodukcím svého nejslavnějšího obrazu *Tančící tulák* se stal bohatým a slavným. Snažil se nepodlehnout svodům pozornosti a poct, ale dostalo se mu to pod kůži. Zvykl si na to, později měl pocit, že si to zaslouží. Utrácel peníze tak rychle, jak rychle je vydělával. Koupil si stříbrného Jaguára a byt na Madison Avenue, kašmírové svetry v barvě holubičí šedi a kožešinové kabáty.

Odcizil se svým rodičům a sestře – padla mezi nimi slova, která nemohla být nikdy vzata zpět. Neměl žádné další blízké příbuzné, tak si vytvořil rodinu ze svých přátel a kolegů umělců. Trávil Den díkůvzdání v Aspenu a Vánoce v Karibiku. Létali na Havaj tak často, že si Jonathan nakonec koupil dům v Maui, přímo na pláži. Jeden ze tří, které vlastnil na vrcholu svého bohatství a síly.

Předpokládal, že to vše bude pokračovat navěky. Jeho staré peníze vydělají nové; jeho akcie stoupnou stejně jako počet jeho přátel. Jeho vyhlídky se mohly vždy zlepšit malou pozorností tu a tam.

Ale jednoho osudového roku se to začalo měnit.

Nakonec se vše zhroutilo.

Jeho přátelé onemocněli a poté jeden po druhém umírali na virus, který nedokázal nikdo pojmenovat nebo mu porozumět.

Zdálo, že tak rychle, jak Jonathan dokázal své přátele namalovat, tito mladí atraktivní muži s krásně řezanými lícními kostmi a hustými světlými vlasy bledli a přízračně se podobali duchům. Odcházeli do nemocnic a už z nich nikdy nevyšli. Místo na večírky chodil do pohřebních ústavů, děsivých míst, která byla cítit po lilíích. Stával vzadu a sledoval rodiny z různých míst – Kentucky a Mississippi – jak přistupují ke svým ztraceným synům s nářkem, který by zlomil srdce i těm nejzatrzelejším lidem. Byli to umělecky nadaní chlapci, kteří opouštěli své domovy, aby se z nich stali zpěváci a herci. Teď byli pryč, a stejně tak i život, o kterém si Jonathan myslel, že bude trvat věčně.

Poté samotného Jonathana postihlo degenerativní onemocnění, které jej během několika měsíců připravilo o zrak. Nejdříve nemohl číst noviny; následovaly jídelní lístky v restauracích. Poté se přistihl, jak se vyhýbá malování. Ne proto, že by